

# РЕШЕНИЕ

№ 2268

гр. София, 16.04.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-12 СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Кирил Ст. Петров

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева  
като разгледа докладваното от Кирил Ст. Петров Гражданско дело № 20231100103717 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по искова молба, подадена от А. Д. С. против Прокуратурата на РБ, с която се иска ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца следните суми: сумата от 28 000 лв. – представляваща неимуществени вреди от наказателно преследване за престъпление по чл. 316 вр. с чл. 309, ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 НК и престъпление по чл. 211 вр. с чл. 209, ал. 1 вр. чл. 18, ал. 1 НК срещу ищеца, приключило с Постановление за прекратяване на наказателното производство от 11.10.2018 г. по пр. пр. № 14046/2018 г. по описа на СРП по досъдебно производство № 513 ЗМИП 5105/2018 г. на СДВР г. във връзка с прокурорска преписка № 14046/2018 г. по описа на СРП, както и сума в размер на 2000 лв. - представляваща обезщетение за имуществени вреди – претърпени загуби от заплатени адвокатски възнаграждения във връзка с образуваната преписка.

Ищецът твърди, че на 03.04.2018 г. е издадено постановление по ДП № 513 ЗМИП 5105/2018 г. на СДВР г. във връзка с прокурорска преписка № 14046/2018 г. по описа на СРП, с което е привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 316 вр. с чл. 309, ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 НК и престъпление по чл. 211 вр. с чл. 209, ал. 1 вр. чл. 18, ал. 1 НК, същият бил задържан за срок от 72 часа. Същият бил задържан под стража. С постановление от 11.10.2018 г. наказателното производство е прекратено и взетата мярка за неотклонение е отменена. Производството продължило повече от 7 месеца, като през целия период ищецът бил задържан – първо за 24 часа, после за 72 часа, а след това и поради наложената мярка за неотклонение задържане под стража. Ищецът търпял значителни неимуществени вреди. Задържането се отразило на финансовото и емоционалното му състояние. Не могъл да полага труд. Бил подложен на стрес и притеснения. Моли исковете да се уважат. Сочи банкова сметка IBAN BG 48 STSA 93000020938810.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК е ангажиран отговор от страна на ответника. Намира претенцията за недопустима и нередовна. Оспорва иска по основание и по размер. Липсвала причинна връзка между претърпените вреди и действията на прокуратурата. Твърди, че претенциите на ищеца са прекомерни по размер и не съответстват на твърдените с исковата молба вреди. Твърди, че не е налице противоправно поведение от страна на ответника. Не се доказвало лицето да е търпяло сериозни неимуществени вреди. Казусът не бил станал достояние на много лица. Оспорва размера на претенцията. Размерът на обезщетението бил завишен и при евентуалност се моли за намаляването му. Оспорва претенцията за имуществени вреди, липсвали доказателства за търпени такива. Моли за отхвърляне на претенциите.

Производството по иска за имуществените вреди е прекратено с влязло в сила протоколно определение от 21.03.2024 г.

**Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с посочените от страните доводи, намира за установено от фактическа и правна страна следното:**

С определение от 10.11.2023 г. са отделени като безспорни и признати между страните следните обстоятелства, че срещу ищеца е образувано досъдебно производство и същият е бил привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 316 вр. с чл. 309, ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 НК и престъпление по чл. 211 вр. с чл. 209, ал. 1 вр. чл. 18, ал. 1 НК, както и, че производството приключило постановление за прекратяване на наказателното производство от 11.10.2018 г. по пр. пр. № 14046/2018 г. по описа на СРП по досъдебно производство № 513 ЗМИП 5105/2018 г. на СДВР г. във връзка с прокурорска преписка № 14046/2018 г. по описа на СРП.

*Предявени са претенции по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ;*

Установява се, че досъдебно производство 513 ЗМИП 5105/2018 г. е започнато на 30.03.2018 г. срещу неизвестен извършител, за престъпление по чл. 309, ал. 1 НК, и престъпление по чл. 210, ал. 1, т. 5 вр. с чл. 209, ал. 1 НК.

С постановления за привличане на обвиняем от 03.04.2018 г. по ДП № 5105/2018 г. по описа на РУП-СДВР, по пр. пр. № 14046/2018 г. по описа на СРП е привлечен като обвиняем А. Д. С.:

- за това, че в периода 17.01.2018 г. до неустановена дата през месец февруари 2018 г. на различни места в гр. София, при условията на продължавано престъпление и с две деяния, съзнателно се е ползвал от неистински частен документ – саморъчно завещание датирано от 15.11.2017 г., на което е придаден вид, че представлява конкретно писмено волеизявление, и е написано, и подписано от М.Г.К., а отделните деяния са осъществени, както следва: на 17.01.2018 г. в гр. София ул. \*\*\*\* в кантората на нотариус Т.В., съзнателно се е ползвал от неистински частен документ – саморъчно завещание датирано от 15.11.2017 г., на което е придаден вид, че представлява конкретно писмено волеизявление, и е написано, и подписано от М.Г.К., като го е представил на нотариус Т.В. и е поискал същото

да бъде обявено, на неустановена дата месец февруари 2018 г. в гр. София, бул. \*\*\*\* в клон на Юробанк България АД съзнателно се е ползвал от ползвал от неистински частен документ – саморъчно завещание датирано от 15.11.2017 г., на което е придаден вид, че представлява конкретно писмено волеизявление, и е написано, и подписано от М.Г.К., като го е представил на управителя на банкови клон и е поискал да бъде въведено в системата на банката – престъпление по чл. 316 вр. с чл. 309, ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 НК;

- за това, че в гр. София, с цел да набави за себе си имотна облага на 27.03.2018 г. възбудил заблуждение у Д.В.К. и М.Г.К. /формирал у посочените лица неверни представи, че той е законен наследник по саморъчно завещание от М.Г.К., защото се е грижил за нея до смъртта ѝ, както и формирал у Д.В.К. и М.Г.К. неверни представи, че той с наследник на М.Г.К. по саморъчно завещание и е станал собственик на недвижим имот в гр. София, кв. Изток, ул. \*\*\*\* с идентификатор 68134.802.2137.3.8, който имот С. искал да продаде за сума от 92 500,00 евро с легова равностойност 180914,28 лева, както и че завещанието било съставено лично от М.Г.К. в негово присъствие и след това му било връчено, и може да прехвърли законосъобразно реалната собственост върху посочения недвижим имот и в периода от 27.03.2018 г. до 02.04.2018 г. в две отделни срещи и разговори с Д.В.К. и М.Г.К. поддържал така възбуденото заблуждение, като по този начин през времето между 27.03.2018 г. до 02.04.2018 г. направил опит да причини на М.Г.К. имотна вреда в големи размери и общо в размер на 92 500,00 евро с легова равностойност 180914,28 лева, като опита за измама е в особено големи размери и представлява особено тежък случай като е останал недовършен, поради независещи от дееца причини – престъпление по чл. 211 вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 НК;

- за това, че в гр. София, бул. \*\*\*\* в клон на Юробанк България АД с цел да набави за себе си имотна облага на неустановена дата м. февруари 2018 г. възбудил заблуждение у Д.В.В. – управител на банковия клон, като формирал у Д.В.В. неверни представи, че той с наследник на М.Г.К. по саморъчно завещание и е станал собственик на всички парични средства в лева и във валута общо в размер на около 75 000 лв. по всичките шест на брой банкови сметки на починалата Константинова в Юробанк България АД в периода от неустановена дата месец февруари 2018 г. до 02.04.2018 г. в множество отделни лично срещи и разговори с Д.В.В. поддържал възбуденото заблуждение и искал от Д.В.В. да му разреши да изтегли и получи на ръка и в брой всички налични парични средства в размери около 75 000 лева, като опита за измама е в особено големи размери и представлява особено тежък случай като е останал недовършен, поради независещи от дееца причини – престъпление по чл. 211 вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 НК.

Със заповед от 02.04.2018 г. А. Д. С. е задържан за 24 часа на основание чл. 72, ал. 1 ЗМВР.

С постановление от 03.04.2018 г. по ДП № 5105/2018 г. по описа на РУП-СДВР, по пр. пр. № 14046/2018 г. по описа на СРП А. Д. С. е задържан под стража за срок от 72 часа.

С постановление от 05.04.2018 г. по ДП № 513 ЗМИП 5105/2018 г. по описа на РУП-СДВР, по пр. пр. № 14046/2018 г. по описа на СРП е привлечен като обвиняем А. Д. С. за

същите деяние /при преквалифицирането им/ - престъпление по чл. 316 вр. с чл. 309, ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 НК и престъпления по чл. 211 вр. чл. 210, ал. 1, т. 4 вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 вр. с чл. 28, ал. 1 НК /деянието е извършено при условията на повторност и не представлява маловажен случай/.

С определение от 04.04.2018 г. по ЧНД № 5607/2018 г. на СРС е одобрен протокол за обиска на А. Д. С., извършен на 02.04.2018 г. от 14 до 14:15 ч., протокол за обиска на Г.К. С.а и протокол за извършено на 02.04.2018 г. претърсване на помещение – жилище в гр. София, ул. \*\*\*\*.

С определение от 05.04.2018 г. по ЧНД № 5727/2018 г. на СРС е взета мярка за неотклонение задържане под стража на А. Д. С. по ДП № 513 ЗМИП 5105/2018 г. по описа на РУП-СДВР, по пр. пр. № 14046/2018 г.

С постановление от 11.10.2018 г. на прокурор при СРП по ДП № 513 ЗМИП 5105/2018 г. по описа на РУП-СДВР, по пр. пр. № 14046/2018 г., на основание чл. 199 вр. с чл. 243, ал. 1, т. 1 и ал. 2 вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК е прекратено наказателното производство водено срещу А. Д. С. за престъпление по чл. 316 вр. с чл. 309, ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 НК, престъпление по чл. 211 вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 НК и престъпление по чл. 211 вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 НК, тъй като деянията не съставляват престъпление и е отменена взетата мярка за неотклонение задържане под стража на А. Д. С. на основание чл. 243, ал. 2 НПК.

От справка за съдимост на А. Д. С. се установява, че същият е осъждан със споразумение по НОХД № 3545/2017 г. на РС Пловдив на престъпление по чл. 209, ал. 1 вр. с чл. 20, ал. 4 вр. с ал. 1 вр. с чл. 18, ал. 1 НК на девет месеца лишаване от свобода като изпълнението на наказанието е отложено с изпитателен срок от три години, като във връзка с това обвинение ищещът е задържан под стража за периода 31.10.2014 г. – 03.11.2014 г. по постановление на прокурор.

От писмо на ЦУ на НАП се установява, че за периода от 01.01.2017 г. до 06.06.2023 г., няма данни за подадени от работодатели уведомления по чл. 62 КТ за сключени и действащи трудови договори на А. Д. С..

Отговорността по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ представлява специално установена от закона гаранционна отговорност за вреди от непозволено увреждане, поради което същата възниква при наличието на посочените в законовата разпоредба предпоставки и съществуването и не зависи и не може да бъде поставяно в зависимост от други такива, които не са предвидени в закона. За възникване на отговорността са необходими две предпоставки, а именно: 1/. повдигане на обвинение на лице за извършване на престъпление и 2/. наказателното производство да е приключило. Тази отговорност е следствие от задължението на прокуратурата да повдига и поддържа в съда обосновани обвинения, както и от задължението и да доказва и установява пред съда виновността на привлечените към наказателна отговорност лица. Именно неизпълнението на това задължение независимо по какви причини е осъществено е основание за възникване на гаранционната отговорност на

прокуратурата. Поради това прокуратурата не може да се освободи от отговорност по реда на ЗОДОВ, установявайки, че нейните служители са действали добросъвестно. Това сочи на извода, че това е обективна отговорност, която се носи винаги, когато са налице посочените в разпоредбата предпоставки.

Прокурорът е държавният орган, който проверява съставлява ли деянието престъпление и правилна ли е квалификацията, има ли основание за прекратяване, спиране или разделяне на наказателното производство, събрани ли са доказателствата по делото необходими за разкриване на обективната истина, подкрепя ли се обвинението от доказателствата по делото и пр. Когато намери че обвинението е доказано, прокурорът съставя обвинителен акт; обвиняемият се счита за невинен до завършване на наказателното производство с влязла в сила присъда, с която се установява противното, той не е длъжен да доказва, че е невинен. Когато прокурорът приеме, че деянието не е извършено или не съставлява престъпление /чл. 243, ал. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК/, прекратява наказателното производство. В хипотеза на чл. 243, ал. 1, т. 1 НПК се ангажира отговорността на прокуратурата по чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 3 ЗОДОВ.

Постановлението за прекратяване на наказателното производство не е предвидено между актовете по чл. 412, ал. 2 НПК, които влизат в сила. Според чл. 243, ал. 9 НПК - постановлението за прекратяване на наказателното производство, което не е било обжалвано от обвиняемия или от пострадалия или неговите наследници, или от ощетеното юридическо лице, може служебно да бъде отменено от прокурор от по-горестоящата прокуратура, а когато е обжалвано, определенията на съда по чл. 243, ал. 5, т. 1 и т. 2 подлежат на проверка по реда на глава тридесет и трета „възобновяване на наказателни дела” /чл. 419, ал. 1 НПК/. От цитираните разпоредби е видно, че прокурорският акт за прекратяване на наказателното постановление, не влиза в сила, дори когато е съобщен на всички засегнати лица по чл. 243, ал. 3 НПК, защото може служебно да бъде отменено от по-горестоящ прокурор, ако не е обжалвано. Следователно, стабилитета на постановлението за прекратяване на наказателното производство в смисъла на т. 4 на *ТР № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС*, като основание за възникване отговорността на държавата за вреди от незаконни действия на правозащитни органи, изисква то да е съобщено на лицето, което претендира вредите по реда на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ и лицето да не е поискало наказателното производство да продължи и то да завърши с оправдателна присъда – *решение № 184 от 26.05.2015 г. по гр. д. № 7127/2014 г. на IV г. о. на ВКС, решение № 197 от 17.05.2011 г. по гр. д. № 1211/2010 г., III г. о. на ВКС, решение № 353/ 06.11.2015 г. по гр. д. № 892/ 2015 г. на IV г. о. на ВКС* и др.

При така установените по делото факти съдът приема, че е осъществен съставът на чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 3 ЗОДОВ. Спрямо ищеца е повдигнато обвинение за извършено престъпление от общ характер като с постановление на прокурор наказателното производство е прекратено на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК. Няма спор между страните, че постановлението е съобщено на лицето, което претендира вредите по реда на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ /което се установява и от приложеното ДП № 513 ЗМИП 5105/2018 г. по описа на РУП-СДВР, по пр. пр. № 14046/2018 г./, а и ищецът не е поискал

наказателното производство да продължи и да завърши с оправдателна присъда. Следователно настъпил е необходимия стабилитет на постановлението в прекратителната част за ангажиране отговорността на ответника.

Без значение за тази отговорност е това дали на определен етап от производството действията на прокуратурата са били законосъобразни и обосновани с оглед на събраните до този момент доказателства или дали при извършването им са спазени всички предвидени процесуални правила. Без значение е и това какво е било вътрешното убеждение на длъжностните лица, извършили съответното действие или дали същите са действали правомерно.

Налице са всички елементи от фактическия състав на отговорността по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ. Доводите в отговора на исковата молба по отношение на претенция по чл. 2, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ са неоснователни. Ако лицето е оправдано или образуваното наказателно производство е прекратено, държавата отговаря по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ. В тези случаи обезщетението за неимуществени вреди обхваща и вредите от незаконно задържане под стража – *м. 13 от ТР № 3/22.04.2004 г. по т. д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС*. От обстоятелствената част и петитума на исковата молба и с оглед на факта, че е било образувано и прекратено наказателното производство срещу ищеца, следва да се приеме, че ищецът е предявил един иск и неговата квалификация е по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ. Ако образуваното наказателно производство срещу лицето бъде прекратено /каквото е конкретния случай/ обезщетението за неимуществени вреди обхваща и вредите от незаконно задържане под стража – виж и *решение № 308/14.10.2015 г. по гр. д. № 2244/2015 г. на IV о. на ВКС*.

*По размера на вредите:*

Размерът на обезщетението на доказаните неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 ЗЗД обаче не е абстрактно понятие. Във всеки случай, за да отговаря на критерия справедливост, определеното от съда обезщетение следва при отчитане на всички релевантни по делото обстоятелства, относими към пострадалото лице и претърпените от него увреждания по най-пълнен начин да обезщетява претърпените болки и страдания и в този смисъл да се явява техен паричен еквивалент. Конкретно при исковете по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ такива правно релевантни обстоятелства за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди са: тежестта на повдигнатото обвинение, дали то е за едно или за няколко отделни престъпления – умишлени или по непредпазливост; дали ищецът е оправдан по всички обвинения или по част от тях, а по други е осъден; продължителността на наказателното производство, включително дали то е в рамките или надхвърля разумните срокове за провеждането му; вида на взетата мярка за неотклонение, другите наложени на ищеца ограничения в рамките на наказателното производство; както и по какъв начин всичко това се е отразило на ищеца – има ли влошаване на здравословното му състояние и в каква степен и от какъв вид е то, конкретните преживявания на ищеца, и изобщо – цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му –

семейство, приятели, професия и професионална реализация, обществен отзвук и др. Обезщетението, отчитайки установените по безспорен начин релевантни обстоятелства, следва в най-пълнен смисъл да обезщети претърпените болки и страдания, явявайки се своеобразен паричен еквивалент на същите. Обезщетението за неимуществени вреди се определя глобално – за всички претърпени неимуществени вреди от този деликт.

При претендирана отговорност на държавата за вредите, причинени на граждани от действията на правозащитните органи, в тежест на пострадалия е да докаже засягането на съответното благо и с това, ако са доказани останалите елементи от фактическия състав на този вид отговорност, искът за обезщетение е доказан в своето основание. Не е в тежест на пострадалия да докаже всяко свое негативно изживяване, изразило се в душевно страдание, неудобство, безпокойство, срам, както и подобни изживявания, произтекли от причинени или свързани със съответните ограничения физически страдания – виж *решение № 138 от 8.05.2013 г. по гр. д. № 637/2012 г. на IV г. о. на ВКС, решение № 434/25.11.2015 г. по гр. д. № 2934/2015 г. на IV г. о. на ВКС*. Нормално е да се приеме, че по време на цялото наказателно производство лицето, обвинено в извършване на престъпление, за което в последствие е оправдано, изпитва неудобства, чувства се унижено, а също така е притеснено и несигурно, накърняват се моралните и нравствените ценности у личността, както и социалното му общуване като в тази именно връзка е и възприетото в съдебната практика разбиране, че при установяване на този вид неимуществени вреди, не бива да се изхожда само от формалните, външни доказателства – *решение № 480/23.04.2013 г. по гр. д. № 85/2012 г. на IV г. о. на ВКС, решение № 388/02.12.2013 г. по гр. д. № 1030/2012 г. на IV г. о. на ВКС, решение № 466/09.05.2016 г. по гр. д. № 2978/2015 г. на IV г. о. на ВКС*. В останалите случаи, на търсене и съответно установяване на увреждания над обичайното като интензитет и вид, съдът може да ги уважи само при успешно проведено главно и пълно доказване на вредите и причинната връзка – виж *решение от 11.03.2013 г., по гр. д. № 1107/2012 г. на IV г. о. на ВКС и решение от 15.01.2013 г., по гр. д. № 1568/2011 г. на IV г. о. на ВКС*.

Принципът за справедливост включва в най-пълна степен компенсиране на вредите на увреденото лице от вредоносното действие и когато съдът е съобразил всички доказателства, релевантни към реално претърпените от увреденото лице морални вреди /болки и страдания/, решението е постановено в съответствие с този принцип. Така, за да определи размера на обезщетението за неимуществени вреди, съдът съобрази следното:

- възрастта на ищеца А. Д. С. към датата на постановлението за привличане на ищеца като обвиняем същият е бил на 60-годишна възраст;
- обвинението е повдигано за умишлени престъпления, част от които са тежки;
- периодът на наказателното преследване е 6 месеца и 9 дни;
- ищецът е задържан за 24 часа, след това за 72 часа и след това е взета мярка за неотклонение задържане под стража на 05.04.2018 г., като задържането под стража е отменено с постановлението за прекратяване на НП, т. е. ищецът е задържан за целия период на наказателно преследване за повече от 6 месеца;

- участие в процесуално-следствени действия, извършен в обиск на лицето;
- наказателното преследване не надхвърля разумния срок;
- не се установяват твърденията, че ищецът е таксиметров шофьор, но за периода на задържането му под стража, а именно за целия период на наказателното преследване същият е лишен от възможност да сключи трудово правоотношение и да полага труд.

Не са събрани доказателства да са настъпили трайни, тежки и необратими увреждания на психиката на ищеца, липсват и данни за увреждане на физическото здраве на ищеца в причинна връзка с процесната наказателна репресия.

Съдът съобрази, че ищецът е осъждан за престъпление със сходна квалификация. Наличието на други приключили с осъдителна присъда наказателни производства срещу същото лице, включително ако с тази присъда е постановено лишаване от свобода, е от значение за естеството и размера на претендираните вреди, напр. накърнен авторитет и добро име, zlepоставяне в социалното и професионално обкръжение и пр., но не е основание за прилагане на чл. 5, ал. 2 ЗОДОВ при вредата от ефективното задържане под стража – виж *решение № 251/21.12.2015 г. по гр. д № 812/2015 г. на III г. о. на ВКС, решение № 483 от 9.06.2010 г. по гр. д. № 1091/2009 г., III г. о. на ВКС* и др.

Липсват каквито и да са данни за отражението на предприетото наказателно преследване върху живота на ищцата – семейство, приятели, обществен отзвук, както и за вреди, които да превишават обичайните за подобни случаи, въпреки нарочните указания на съда по чл. 146, ал. 2 ГПК с определението от 10.11.2023 г. Не се установяват по делото и твърденията за невъзможност за ищеца да се разпорежи със завещан имот поради действия на ответника. Наложена обезпечителна мярка възбрана по реда на чл. 390 ГПК от трети физически лица няма отношение към повдигнатото обвинение.

Съдът взе предвид и обществено-икономическите отношения и отражението им към размера на неимуществените вреди към датата на влизане в сила на постановлението за прекратяване на наказателното производство – 2018 г. Налице е връзка между стандарта на живот в страната и претърпените вреди, респективно размера на обезщетението.

От една страна, наказателно преследване е приключило в кратък срок и лицето е осъждано, а от друга, периодът на задържане под стража е значителен, поради което размерът на обезщетението за неимуществени вреди следва да бъде в размер на **5300 лв.** Подобен размер на обезщетението съдът намира, че е съобразен с изискванията на справедливостта, съобразно всички факти и обстоятелства по делото. За разликата над 5300 лв. до претендирания размер 28 000 лв. претенцията ще се отхвърли.

Разноски не се претендират от страните.

Водим от горното, **СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД**

**РЕШИ:**



**ОСЪЖДА** Прокуратура на Република България с административен адрес: гр. София, бул. „Витоша“ № 2, да заплати на А. Д. С., ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: гр. София, ул. \*\*\*\*, *на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ*, сумата в размер на **5300 лв.** - обезщетение за неимуществени вреди от незаконното обвинение в престъпление по чл. 316 вр. с чл. 309, ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 НК и престъпления по чл. 211 вр. с чл. 209, ал. 1 вр. чл. 18, ал. 1 НК срещу А. Д. С., който по време на обвинението е бил задържан под стража, приключило с Постановление за прекратяване на наказателното производство от 11.10.2018 г. по досъдебно производство № 513 ЗМИП 5105/2018 г. на СДВР във връзка с прокурорска преписка № 14046/2018 г. по описа на СРП, с което производството спрямо А. Д. С. е прекратено на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над присъдения размер от 5300 лв. до пълния претендиран размер от 28 000 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните.

**Съдия при Софийски градски съд:** \_\_\_\_\_